

Η ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ ΔΕ ΜΑΛΕΠΕΡ (1).

—

Ἐσχάτως ἀνερευθῶν ἐν ἐκ τούτων ἔβριψα κατὰ τύχην τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τινος τίτλου παρέχοντος ἀναμφισβητήτους ἀποδείξεις, ὅτι ὁ Φερνάνδος, ἔβδομος βαρῶνος δὲ Μαλεπερ, ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν δεκαἑξῆς ἀρχόντων, τῶν ἐκστρατευσάντων εἰς τὸν ἅγιον Τάρον μετὰ τοῦ Γοδοφρείδου τοῦ Βουιλῶνος. Θέλω προσπαθῆσαι νὰ ἐρανισθῶ σημειώσεις περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, καὶ θέλω σοὶ τὰς δώσει νὰ τὰς ἀναγνώσῃς.

Ἐντούτοις ἐγὼ ἀναμένων τὸ χρονικὸν τοῦ Φερνάνδου τοῦ Σταυροφόρου ἐπροσπάθησα νὰ μάθω παρὰ τῆς Μάρως τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τοῦ τόπου. Ἡμέραν λοιπὸν τινα ἐνῶ διευθυνοῦμεθα εἰς Μαλεπερ συνήντησα αὐτὴν κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ, καὶ αὐτὴ νὰ τὴν ἀποφύγω, ὡς ἐσυναίθιζον, ἤρχισα τούναντιον νὰ συνδιαλέγωμαι μετ' αὐτῆς.

— Τί ὠραία πρῶτα! εἶπον ἀφοῦ ἐπλησίασα, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἐλαφρὸν ὡς πτηνόν. Μὲ συγχωρεῖς νὰ καθίσω πλησίον σου, ἀγαπητή μου Μάρω, διὰ νὰ περιμείνωμεν τὸν θεῖόν μου; Ἐπροχώρησα τόσον ταχέως, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσω τὸν ἄφησα πολὺ, πολὺ ὀπίσω.

Ἀπεσῶρθη ὀλίγον, διὰ νὰ μοὶ κάμῃ θέσιν, καὶ στράψακα τὴν κεφαλὴν μὲ τὸ σύνθηρος ἄχαρι ἠθὸς τῆς ἤρχισε νὰ τακτοποιῇ τὸ καλάθιον, ἀποφεύγουσα οὕτω νὰ μ' ἀποκριθῇ ἄλλ' ἐγὼ χωρὶς νὰ πειραχθῶ ἐπανέλαβον ἀμέσως. — Πρέπει νὰ παρῆθον ἀρκετὰ ἔτη, ἀφοτου διαβαίνεις τὴν ὁδὸν ταύτην, δὲν σοὶ φαίνεται ἤδη δύσβατος καὶ ἐκτεταμένη, καλὴ μου Μάρω, διὰ τοὺς ἀδυνάτους σου πόδας;

— Ὄχι, Κύριε, μ' ἀπεκρίθη λακωνικῶς καὶ μετὰ τὸν ξηρὸν ἐκεῖνον τόνον τῶν ὀξυχόλων γραϊδίων.

Μολαταῦτα ἐγὼ καὶ πάλιν δὲν ἀπεθαρρύνθην, ἀλλ' ἐξηκολούθησα θεωρῶν τὰ ἐρείπια. — Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἐπάνω ὠραῖος ἀνατιφῆρῆτος πύργος εἰπέ μοι τὸν εἶδες σὺ Μάρω κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. καθ' ἣν ἐκατοικεῖτο εἰσέτι ἀπὸ τοὺς κυρίους του;

Καὶ μὴ ἀποκριθείσης ἐπρόσθεσα πάλιν εὐγενῶς

— Ὅτι ἦτο βεβαίως πολὺ νέα τότε;

— Τόσῳ νέα ὥστε δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε, εἶπε μετὰ τόνου ὅλως ἀγερώχου, καὶ συναθροίσασα τὴν πῆραν καὶ τὸ καλάθιον διευθύνθη πρὸς προὔπανθαιν τοῦ Θείου μου.

Ἡ ἀπόκρισίς της αὕτη μ' ἐράνη κωμικὴ φιλαρέσκεια, διότι ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο ἀρκετὰ ἠλικιωμένη ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς μεταπολιτεύσεως. Ἐξέτασα ἐντούτοις καὶ τὸν ἐφημέριον Λαμβέρτ, ἀλλὰ καὶ οὗτος οὐδεμίαν πληροφορίαν μ' ἔδωκε περὶ τῆς οἰκογενεῖας ταύτης, ἐπειδὴ πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐφημέρευεν ἐν τῇ ἐνορίᾳ Μαλεπερ. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς χωρικοὺς, ὀλίγον ἐφρόντιζον τί εἶχε συμβῆ ἄλλοτε, ἢ δὲ νέα γενεὰ ἤγγουε, ἐὰν πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, ἢ πρὸ τριάκοντα αἰῶνων εἶχε κατεδαφισθῆ τὸ φρούριον Μαλεπερ. Ἐντούτοις μίαν φορὰν, ἐνῶ ἰστάμην εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δύο πτελεῶν, μικρὸς τις χωρικός μ' εἶπε δεικνύων αὐτάς, — Παρατηρήσατε, Κύριε, τὰ δύο ὠραῖα ταῦτα δένδρα, πόσον ὑψηλά καὶ φυλλωτά εἶναι! Πεντήκοντα σχεδὸν φωλαὶ κιστῶν πρέπει νὰ εὕρισκωνται εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους κλάδους.

— Ναὶ ἀλλὰ δὲν μοὶ φαίνονται πολὺ παλαιὰ, εἶπον ἐγὼ, παρατηρῶν τοὺς δυνατοὺς κῦτῶν κλάδους, οἵτινες περιπλεκόμενοι ἀπετέλουν ἀδιαπέραστον χλοερὸν θόλον.

— Ε! ἔ! καὶ ποῖος ἤξεύρει; ἐπανέλαβεν ὁ μικρὸς χωρικός, ποῖος ἤξεύρει πρὸ πόσων ἐτῶν ἐφωτεύθησαν καὶ ἐβαπτίσθησαν.

— Πῶς εἶναι βαπτισμένα;

— Μάλιστα, Κύριε, τὸ ἐν δυναμάζεται Μαρκεσίος, καὶ τὸ ἄλλο Βαρῶνος.

— Καὶ δικτὶ, παλικάρι μου;

— Ἄ! δικτὶ; εἶπεν ἀνυψῶνων τοὺς ὤμους μετὰ ἀδιαφορίαν, νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν δὲν τὸ ἤξεύρω.

B.

Προηγουμένως ἀνέφερον, ὅτι παραδόξως εἰκόν τις προσεῖλικε τὴν προσοχὴν μου, εὐρισκομένη ἐν τῷ ἐστικτωρῷ τοῦ Θείου μου' κἀταβεν δ' αὐτῆς ὑπῆρχε παλαιὸς καθρέπτης, δίδων εἰς τὸν κατοπτριζόμενον χροῶμα ἐλεεινῶς πράσινον. Ἐκτὸς τούτου ἐπὶ τῆς ἐστίας ὑπῆρχον ἀκόμη καὶ δύο μικραὶ ὠραιόταται κύμβαι ἐκ πορσελάνης τεχνηέντως πεποικιλμέναι, τὰς ἵποικας μεταχειρίζετο ἡ Μάρω πρὸς ἐναποταμίευσιν τῶν φωσφόρων της. Ἄγνοῦ δὲ πῶς μ' ἐπήλθε κατ' ἰδέαν ὅτι τὸ κάτοπτρον, αἱ κύμβαι καὶ ἡ εἰκὼν εἶχον ἀπαρτίσει ποτὲ μέρος τοῦ στολισμοῦ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ δωματίου, καὶ ὅτι συχνάκις τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνος εἶχε κατοπτρισθῆ εἰς τὸν πρασινόχρου καθρέπτην, τὰ δὲ ῥόδινα χεῖλη του πολλὰκις εἶ-

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδ. 61.

χον ἐγγίσει τὰς ἀργιλοπλάστους κύμβας. Κατακυριευθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδέας ταύτης ἐτυραννοῦμην ὑπὸ σφοδρᾶς περιεργείας, μυρίας πλάττων μυθιστορικᾶς εἰκασίας, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκ ταύτης τῆς προσηλωσέως παράδοξον καὶ ἀνήκουστον ἀσθημα ἀνεπτύχθη. Ἐνῶ ὁπλαδὴ ἐθαύμαζον τὴν παλαιὰν ἐκείνην εἰκόνα, ἣτις ἐφαίνετο ἐκτοξεύουσά μοι φλογερὰ καὶ ἰλαρότητα, μετὰ βλέμματα, κατελήφθη ἀίφνης ὑπὸ ἔρωτος μανιώδους, αἰσθανόμενος μυστηριώδεις παραφορὰς ὡς δι' ἔμφυχον γυναῖκα. Ἐθεώρουν δὲ ἱερά κειμήλια τὰ κοσμοῦντα τὴν ἐστίαν ἀντικείμενα προσφέρων αὐτοῖς ἐν τῇ ἀγνόητι τοῦ ἔρωτός μου σχεδὸν λατρείαν. Ἀντικατέστηκα τὰ φωσφόρα τῆς Μάρως διὰ τῶν ὠραιοτέρων τοῦ κήπου ἀνθῶν, καὶ τοὺς ἀγκῶνας ἐστηριγμένους ἔχων ἐπὶ τοῦ ἀναλογίου μου ἔμενα βρεβάζων. Αἱ παραφοραὶ τοῦ πάθους μου μὲ ὤθουν μέχρι ποιήσεως· καὶ ἐνῶ ὁ θεὸς μου μ' ἐστοχάζετο βεβουλισμένον εἰς μελέτην, ἐγὼ ἐστιχοῦργουν ἐπὶ τῆς ἀνυπάρκτου ταύτης ὠραιότητος. Δεκαεπταετῆς ἤμην καὶ εἶχον τελειώσει τὰ γυμνασιακὰ μαθήματα ὅτε μὲ κατέλαβεν ἡ παραφροσύνη αὐτῆ· ἀλλὰ μ' ὄλην τὴν ἐνδόμυχον ταραχὴν μου, ἀκοῦσαν εἶχον δύναμιν ὥστε νὰ ὑποκρίπτω τὰς συνεχεῖς συγκινήσεις καὶ τὸ καταβιβρώσκω με ἀνόητον καὶ ἰδιότροπον πάθος. Θανατηφόρον ἐντροπὴν μ' ἐπροξένει ἡ ἰδέα ὅτι ἡ δύναμις νὰ τὸ ὑποπτευθῶσιν, ἡ δὲ περιέργειά μου ἀνυπόφορος βάσανος κατέστη, διότι ἐπροχώρουν εἰς χιμαρικὰς εἰκασίας, ἐπιμόνως ἀναζητῶν τὴν καταγωγὴν καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἐπαράτου καλλονῆς ταύτης, τῆς πρὸ ἑκατὸν ἔσως ἐτῶν εἰκονισθείσης καὶ καταστάσης ἡ εὐτυχία καὶ ἡ τυραννία ἐνταυτῷ τῆς ζωῆς μου. Καὶ εὐκολον μὲν ἦτο νὰ ἐξιχνιάσω τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μυστήριον ἐρωτῶν τὸν θεὸν μου, ἀλλ' ἡ κεφαλή μου ἐταράττετο εἰς τὴν ἰδέαν μόνην τοιαύτης ἐξηγήσεως· ἔτρεμον μὴ τυχὸν προδώσω ἀκουσίως ὅ,τι κατὰ βάθος ἠσθανόμην. . . Ἐντούτοις μίαν ἡμέραν τὴν ὥραν τοῦ γεύματος λαθὼν αἴφνης θάρρος, ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀνέκραξα μὲ προσπεποιημένον γέλωτα.

— Ἄ! Ἄ! ἀγαπητέ μου θεε, ἔχετε ἐδῶ βλέπω ἓνα παλαιὸν καθρέπτην πράσινον.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ Γερουσάκ, τὸν ἠγόρασκα εἰς Δ . . . εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐνδὸς παλαιοπώλου ὁμοῦ μὲ τὴν εἰκόνα καὶ τὰς κύμβας, ὅλα ἀνακατωμένα μὲ παλαιὰ σιδηρικά. Δὲν εἶναι κακὸν ἐπιπλὸν αὐτὸς ὁ καθρέπτης, ἀν καὶ δυστυχῶς εἶναι τεθραυσμένη ἡ ἐξ ἐθέτου καὶ ἀργύρου γεγλυμ-

μένη στεφάνη του· ὑποθέτω ὅτι ἦσαν ἐγκεκαυμένα οἰκογενειακὰ σύμβολα ἐπ' αὐτῆς.

— Καὶ τὰ πράγματα ταῦτα ἀνῆκον ἴσως εἰς πλούσιον τινα οἶκον, διαρπαγέντα ἐν καιρῷ ἐπαναστάσεως; ἐπανελάθον μετὰ πνιγηρᾶς φωνῆς, ἐνῶ ἡ καρδιά μου ἔπαλλε.

— Πολλὰ πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ θεὸς μου· ἀλλὰ δὲν βλέπω κανὲν σημεῖον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ διακρίνω τοὺς ἰδιοκτητὰς τῶν παλαιῶν τούτων πραγμάτων, ὡς ἀποκαλεῖτε περιφρονητικῶς σεῖς οἱ νέοι ὅ,τι δὲν εἶναι τοῦ τελευταίου συρμού.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν ἐστίαν, ἐπρόσθεσε πάλιν δεικνύων τὴν εἰκόνα.

— Καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη δὲν εἶναι ὡσπύτως ὠραία, Φρειδερίκε;

— Ἡ εἰκὼν; ὦ ναι! ἀνέκραξα.

— Εἶναι μὲν ἡμαυρωμένη καὶ ἀθλία ἡ ζωγραφία, ἀλλὰ τὸ περιθώριον εἶναι ἀριστούργημα. Καμμίαν ἡμέραν θὰ τὴν ἐπιδιορθώσω καὶ θὰ τὴν χαρίσω εἰς τὴν Μάρω διὰ νὰ τὴν κρεμάσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της πλησίον τοῦ Περιπλανωμένου Ἰουδαίου.

Ἐβρίγησα εἰς τοὺς λόγους τούτους· κάτωχρος ἔγινα· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐτόλμων νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν θεὸν μου τὸ ἀντικείμενον τῆς μυστικῆς μου λατρείας, ὑπέφερον ἀγογγύστως νὰ τὸ ἴδω νὰ μεταβῇ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Μάρως, σκεφθεὶς, ὅτι ἴσως ἤθελον δυνηθῆ νὰ τὸ ἐξαγοράσω παρ' αὐτῆς.

— Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ὁ θεὸς μου ἔλαβε χαροποιὰν εἰδήσιν, καταταράξασαν ὅλον τὸν οἶκόν του, τὸν συνήθως ἡσυχον καὶ τακτικόν. Σημαντικὸν δηλαδὴ ὑποκείμενον, ὁ Μαρξέσιος δὲ Χαμποσέρ, πρέσβυς ξένης αὐλῆς, ἀνήγγελε τῷ Γερουσάκ, ὅτι διερχόμενος διὰ τῆς Τουλώνης ἐσκόπευε νὰ ἐπισκεφθῆ αὐτὸν καὶ ἀνανεώσῃ τὴν παλαιὰν φιλίαν των.

Ἐν τῷ ἄμα λοιπὸν ὁ θεὸς μου συγκαλεῖ τὸ ἰδιαίτερόν του συμβούλιον, δηλ. τὴν Μάρω καὶ τοὺς λοιποὺς ὑπνέρτας, καὶ τοῖς διακοινοῦν τὴν ἐπιστολήν.

— Τώρα καθεὶς εἰς τὸ ἔργον του· σὺ Βαβελού, εἶπε πρὸς τὴν μικρὰν ὑπνέρτριαν, νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ κυανοῦν δωμάτιον. Ἐντὸς ὀλίγου τὰ πάντα νὰ ἦναι εἰς τάξιν, διότι αὔριον θὰ φθάσῃ ὁ Κύριος δὲ Χαμποσέρ. Περὶ τοῦ γεύματος, φρόντισε σὺ Μάρω νὰ μᾶς κατασκευάσῃ κανὲν ἀπὸ τὰ ἐξαιρέτα ἐκείνα φαγητὰ, τὴν τούρταν λόγου χάριν μὲ τὰ περιστέρια, ὡὰ κτυπητὰ, ψητὸν κκαπώνιον, καὶ τέ-

— Θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι δυνηθῶ διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀπεκρίθη καὶ μὴ περιμένουσα πολλὰς ὁδηγίας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μαγειρεῖον.

— ὦ! πόσον χαίρομαι, ὅτι θέλω ἐπικίδει τὸν καλὸν μου Μάξιμον, μὲ εἶπε τότε ὁ Θεός. Ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἀκόμη εἴμεθα φίλοι καὶ συμμαθηταὶ ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγὼ ἤμην προσωρισμένος διὰ τὸν ἄγιον Μαῦρον ματὰ δύο ἔτη ἀνεχώρησα διὰ τὸ μοναστήριον, ὅπου καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ μ' ἀκολουθήσῃ ἂν καὶ δὲν εἶχε ποσῶς κλίσει εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον. Ἦτο δὲ μαθητὴς ἐπιμελέστατος, ἐπιδίδων πρὸ πάντων εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν· δὲν ἤργησεν ὅμως νὰ μὲ ἀποχωρισθῇ, διότι, ἀποθανόντος τοῦ πρωτοτόκου αὐτοῦ ἀδελφοῦ καὶ μείνας αὐτὸς μονογενὴς, εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸν κόσμον. Ἀνεχώρησε δὲ καθ' ἣν ἡμέραν ἤρχιζεν ἡ ἐδικὴ μου δοκιμασία. Μαὶ φαίνεται ἀκόμη νὰ τὸν βλέπω ἐπιππον, ὅτε μᾶς ἀπεχαιρέτα, οὐρανόχρου ἐνδυμα φέροντα ἐξ ὑφάσματος χουδροῦ καὶ πῖλον ἀμερικανικόν. Ὅποιον ὕφος! Ὅποια χάρις! πόσον ὠραῖος ἰππότης ἦτον!

— Καὶ παρῆλθεν ἔκτοτε πολλὸς καιρὸς; ἠρώτησα μ' ἀδιαφορίαν.

— Ἄ! περίμενον ὀλίγον, ἀπεκρίθη ὁ Θεός μου νομίζω κατὰ τὸ ἔτος 1787, τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Ἐκτοτε δὲν ἐπανεῖδον τὸν Χαμποβερ ἂν κκι τριάκοντα ἔτη παρῆλθον· ἐπληροφόρουν μόνον περὶ αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐφημερίδων. Μεταναστεύσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπαναστάσεως, ἐπανῆλθον εἰς Γαλλίαν ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ ὁ βασιλεὺς ἀνταμείβων τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὰς ἀρετὰς του, τῷ ἀπένευμε τιμὰς καὶ πλοῦτη, κατεστήσας αὐτὸν πατρίκιον καὶ πρέσβυν καὶ δὲν ἤξεύρω πόσους ἄλλους τίτλους καὶ ἀξιώματα. Ὁ Θεὸς ἄς τὸν διαφυλάττῃ ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ λαμπρότητι, διότι εἶναι καθ' ὅλα ἄξιως αὐτῆς!

Ἐγὼ δὲ, κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι ἔμελλον νὰ ἴδω τοιοῦτον ὑψηλὸν ὑποκείμενον καὶ περυσιασθῶ ἐνώπιόν του, δὲν ἠδυνήθην καθ' ὅλην τὴν νύκτα νὰ κοιμηθῶ, καὶ μόλις ἐφεγγεν ἐξῆλθον εἰς τὸν ἐξώστην καὶ παρετήρουν, εἰς πολλὴν ἀμνηχανίαν εὐρισκόμενος καὶ ἀπορίαν, διὰ τίνος τρόπου ἡ ἁμαξά τῆς ἐξοχώτητός του ἤθελε διαβῆ σὴν δύσβατον ἐκείνην ὁδόν. Ὅχι μικρὸν ὅμως μ' ἀπησχόλει καὶ ἡ ὑποδοχὴ, ἣν τῷ προητοίμαζον, διότι δὲν μ' ἐφαίνετο ἀνταξία τοῦ ἀναμενομένου προσώπου, στοχαζόμενος μάλιστα ὅτι ὁ Μαρκέσιος ἐταξείδευεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ πολυάρθμου συνοδείας, ἐφανταζόμεν ποίαν ἐντύ-

πωσιν ἔμελλε νὰ προξενήσῃ ἡ γραῖα ὑπηρετρία ἐν τῷ μέσῳ ἐκείνης τῆς ἀκολουθίας. Κατερυθρίων ἀναλογιζόμενος αὐτὴν νὰ κρατῇ χειρὸμακτρον καὶ ἀτρόμητος νὰ ἴσταται ὀπισθεν τῆς καθέδρας τοῦ Θεοῦ μου, διὰ νὰ προσφέρῃ οἶνον εἰς τὸν ἐπίδοξον συντράπεζον τοῦ Γερουσία.

Περὶ τὸ ἐσπέρας ἐφάνη ἡ μικρὰ ὑπηρετρία εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου ἀνακράζουσα διὰ τῆς διαπερστικῆς φωνῆς τῆς, — Ἐλθετε Κύριε Φρειδερίκε, νὰ ἰδῆτε, ἐκεῖνος ὁ Κύριος ἔφθασεν... εἶναι εἰς τὴν δενδροστοιχίαν.

— Καὶ ἡ ἁμαξά του; .. πόθεν διήλθε λοιπόν; εἶπον ἀπερισκέπτως. Ὁ ἔπεσεν ἴσως εἰς τινα φάραγμα!

— Ἡ ἁμαξά του; .. ἀνεφώνησεν ἡ Βαβελού ἔκαρδιθεῖσα ἀπὸ τὸν γέλωτα, ἡ ἁμαξά του διέρχεται δι' ὅλων τῶν ἀτραπῶν. Ὁμοιάζει τὴν τοῦ Θεοῦ σας.

Καὶ τῶντι ὁ ἔξοχος ἀπεσταλμένος ἔφθανεν ἐπὶ μικροῦ ὄνου εὐπεπισμένου κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὴν τοῦ τόπου μὲ ἐπίσαγμα ἄνευ ἀναβολῆως ἅπανα δὲ ἡ ἀκολουθία του συνέκειτο ἐξ ἐνός χωρικοῦ φέροντος τὸν μάρσιπόν του καὶ διώκοντος τὸν μικρὸν ὄνον μὲ καρυῆς κλάδον.

Ὁ Μαρκέσιος ἐπήδησεν ἐλαφρῶς κατὰ γῆς καὶ ἐρρίφθη μὲ ἔκχυσιν ψυχῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Θεοῦ μου, ὅστις κλαίων ἐκ χαρᾶς, ὁ ἀγαθὸς γερον, καὶ σφιγγων τὰς χεῖράς του ἐτραύλιζεν,

— Ἄ! δὲν ἤλπίζον τοιαύτην ἐπίσκεψιν... Πόσον εὐτυχὴς εἶμαι, ἐξοχώτατε! ..

— Τί θὰ εἶπῃ, ἐξοχώτατε! διέκοψεν ὁ Μαρκέσιος λαθὼν τὸν βραχίονα αὐτοῦ. Κάλει με, ὡς ἄλλοτε Μάξιμον. Ἠξεύρεις ἀγαπητέ μοι Θωμᾶ, ὅτι παρευθὺς σὲ ἀνεγνώρισα!

— Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Θεός μου, τῇ ἀληθείᾳ οὐδόλως μετεβλήθης.

— Ἐ! Ἐ! καὶ μολοντοῦτο ἐλευκάνθησαν αἱ τρίχες μας ἀφότου δὲν ἴδομεν ἀλλήλους! εἶπεν ὁ Μαρκέσιος, φέρον τὴν χεῖρα εἰς τὴν ὑπόλευκον κόμην του.

— Ἐὰν ἡ ἐπιστολή σου, ἐπανέλαβεν ὁ Θεός μου, μ' ἐνεχειρίζετο μίαν ἡμέραν πρότερον ἤθελον ἔλθει εἰς προὔπαντησίην σου εἰς Κ. . . Μεγάλην δυσκολίαν θὰ ὑπέστης μέχρις ὅτου φθάσας ἐνταῦθα.

— ὦ! οὐδεμίαν, ἀπεκρίθη ἡ αὐτοῦ ἐξοχώτης Ἄφρησα τὴν ἁμαξάν μου εἰς τὴν λεωφόρον καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν πλησιεστέραν ἔπαυλιν πρὸς ζήτησιν ζώου καὶ χωρικοῦ διὰ νὰ μὲ ἰδηθήσῃ εἰς τὴν κατοικίαν σου.

— Ἀλλὰ ποῖος σοὶ ἔδειξε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὰ μέρη ταῦτα ὁδόν; ἠρώτησε πάλιν ὁ θεῖός μου.

— Οὐδείς· ἐγνώριζον τὰ μέρη ἤδη, διότι ἦλθον καὶ ἄλλοτε ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ δὲ Χαμποβέρ διατρέχων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν κοιλάδα καὶ τὰ ὄρη.

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου ἐκ τῆς Μονῆς!

— Μετὰ δύο περίπου ἔτη.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ Γερουσάκ ἐκπεπληγμένος, καὶ πῶς ἐγὼ δὲν ἐγνώριζον τὸ τοιοῦτον;

Ὁ Μαρκέσιος ἐμεδίχασε λυπηρὸν μεδίχισμα καὶ χαμηλῶν τὴν φωνὴν τῷ ἀπεκρίθη. — Ἦσο τότε εἰς ἄγρον Πέτρον τοῦ Κορβίκα, καὶ ἔπειτα ἦσαν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἠδυνάμην νὰ σοὶ γράψω.

— Ἀλλθίκα! ὑπεψήθρισεν ὁ ἀπλοῦς θεῖός μου.

Ἐγὼ δὲ κατὰ μέρος ἱστάμενος ἐκστατικὸς καὶ τετραραγμένος δὲν ἠδυνάμην νὰ πεισθῶ, ὅτι εἶχον ἐνώπιόν μου ἄτομον ἀντιπροσωπεῦον τὸν βασιλέα

τῆς Γαλλίας καὶ ἀπευθύνον συνεχῶς τὴν λόγον πρὸς ἐστεμμέναν κεφαλῆς. Κατὰ πρώτην ἔποψιν ἐξελάμβανε τις αὐτὸν ἀπλοῦν ἰδιώτην· ἡ ἐνδυμασία του ἦτον ἀπλουστάτη, ἔφερε κυανοῦν ἐπενδύτην ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου σημείου ταινίας ἐπὶ τοῦ στήθους· τοὺς τρόπους ἦτον ἀφελῆς, ἡ δὲ φυσιογνωμία αὐτοῦ ἐξέφραζε καλοκάγαθιαν συνάμα καὶ ἀγχνίον· εἶχεν ὅμως, καὶ ἴσως ἐν ἀγνοίᾳ του, κινήσεις τινὰς τῆς κεφαλῆς ἡγεμονικὰς καὶ εἰς τὸ βλέμμα του κατὰ τινὰς στιγμὰς ἔλαμπεν ὑπερρφάνεια καὶ παράδοξος θέλησις. Ἡ μορφή του διετηρεῖτο εἰσέτι ὠραία, καὶ τὸ περίεργον, νεαρῶτέρα τῆς τοῦ θεῖου μου, ὅστις εἶχεν ἤδη τὸ βαρὺ βᾶδισμα γέροντος, ἂν καὶ διήλθε βίον ἥσυχον καὶ σπουδαστικόν, ἐνῶ ὁ ἕτερος, ὁ ὑποστάς τὴν σκληρὰν σύγκρουσιν τῶν παθῶν καὶ μεταξὺ τοσούτων κακουχιῶν διατρέξας τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ στάδιον, εἶχε τὸ βᾶδισμα στερεὸν ἀκόμη καὶ ἀνδρικόν.

Ὁ Γερουσάκ μοι ἔνευσε νὰ πλησιάσω καὶ μὲ ἐπαρουσίασεν εἰς αὐτόν. Μετὰ ταῦτα δὲ εἰσλήθον ἀμφότεροι εἰς τὴν οἰκίαν στηριζόμενοι ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἑτέρου.

Ὁ Μαρκέσιος διευθύνετο πρὸς τὸν κῆπον· ἄλλ' ὁ θεῖός μου σύρων αὐτόν τῷ εἶπεν. — Ἐξῶ ὁ καύσων εἶναι ἐπαισθητὸς, εἰθὲ κάλλιον νὰ ἔδης τὴν βιβλιοθήκην μου.

— Μετὰ πάσης χαρᾶς, τῷ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ἐκεῖ περιορίζεται ὁ ἰδικός σου κόσμος, ἡ συναρπαστροφή σου, ἡ οἰκογένεια σου. Ἀλλὰ πρὶν μὲ εἰσκαχῆς εἰς τὴν ἐνδοξὸν ὀμηγεῖν τῶν ἀρχαίων καὶ νέων συγγραφέων, δός μοι τίποτε νὰ πῶ, διότι αἰσθάνομαι ὑπερβολικὴν δίψαν.

— Μάρω! ἔκραξεν ὁ θεῖός μου διευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου.

Ἐνόμισα, ὅτι ἔμελλεν αὐτὴ νὰ παρουσιασθῆ, καὶ περιέμενον μετὰ κομικῆς ἀγωνίας ποίαν ἐντύπωσιν ἤθελε προσεξήντει εἰς τὸν Μαρκέσιον· κατ' εὐτυχίαν ὅμως δὲν ἐφάνη, ἀλλ' ἄντ' αὐτῆς εἰσλήθην ἡ Βαβελοῦ φέρουσα μέγαν δίσκον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν παρατεθειμένα παλαιὸς οἶνος, σάκχαρι, κἀμιστρον πλήρες ἐκλεκτῶν ὀπωρικῶν καὶ πινάκιον μὲ χροῶδη βροδάκινα κίτρινα ὡς πορτοκάλια.

— Εὖγε! εἶπεν ὁ Κύριος δὲ Χαμποβέρ βοηθῶν ὁ ἴδιος τὴν Βαβελοῦ νὰ ἀποθέσῃ τὸν δίσκον ἐπὶ τραπέζης πλήρους χειρογράφων καὶ παλαιῶν βιβλίων. Ἐμάντευεν ἡ μικρά, ὅτι ἀγαπῶ τὰ ἐγγώρια βροδάκινα· εἶναι μικρὸς καρπὸς ὑπόζυγος, ἀλλὰ σὲ διαθεβαίω, ὅτι πρόμοια δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν οἰκουμένην!

— Ὡ! δὲν ἀμφιβάλλω, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ θεῖός μου, διότι πρὸ πολλοῦ ὁ ἄγριος οὗτος καρπὸς δὲν εὐρίσκεται παρά εἰς τὰ πτωχὰ ὄρη μας.

— Κάθισον λοιπὸν ἐδῶ, παλαιέ μου σύντροφε, ἐπανάλαθεν ὁ Μαρκέσιος, δεικνύων εἰς τὸν Γερουσάκ τὴν πλησίον του θέσιν, καὶ ἄς διηγηθῶμεν τὰς περιπετείας τοῦ βίου μας.

Ὁ θεῖός μου ἐκάθισεν· ἐγὼ δὲ, ζήτησας τὴν ἄδειαν χαμηλῆ τῇ φωνῇ, ἀπεσύρθη, ὡς τὸ ἀπῆται ἡ διάκρισις καὶ ἔκλεισα τὴν θύραν.

Μικρὸν δὲ πρὸ τοῦ γεύματος ἦλθεν ἡ Βαβελοῦ καὶ μὲ εὔρεν εἰς τὸ ἐστιατόριον φωνάζουσα ἐκτὸς ἐαυτῆς,

— Τώρα, κύριε Φρειδερίκε, τί θὰ γίνωμεν! Ἡ Μάρω ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον ἠσθένησεν.

Ὁμολογῶ, ὅτι τὸ ἄκουσμα μὲ εὐχαρίστησεν. — Λοιπὸν θὰ τὴν ἀντικαστήσῃς σὺ, εἶπον εἰς τὴν μικρὰν κόρην. Ἵπαγε ἀμέσως νὰ φορέσῃς τὰ καλά σου φορέματα. καὶ εἰπέ εἰς τὴν Μαρίαν νὰ ἠσυχάσῃ εἰς τὴν κλίνην τῆς. Ἐγὼ ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τὸν θεῖόν μου.

Οἱ δύο φίλοι εἶχον μεταβῆ ἐκ τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὸν κῆπον, ὅπου ὁ θεῖός μου ἐδεικνύεν ὑπερφάνως εἰς τὸν Μαρκέσιον τὴν συλλογὴν τῶν λαχάτων καὶ τῶν ἀνθίων του. Ὁ δὲ Χαμποβέρ ἐφαίνετο καταγοητευμένος ἐξ ὧσιν ἔβλεπεν, ὅτε μὲν θαυμάζων μετὰ θελκτικῆς ἀπλότητος ὠραῖον γαυρόφαλον, ἢ παμμέγεθες λάχανον, ὅτε δὲ λειηλατῶν ὡς μαθητῆς τοῦ σχολείου τὰς σταφυλάς τῆς ἀναδενδράδος. Ἐν τούτοις πλησιάσας ἀνήγγειλα τῷ θεῷ μου χαμηλοφώνως τὸ δυσάρεστον περιστατικόν, οὗτος δὲ ἐπορεύθη ἀμέσως νὰ πληροφορηθῆ

πῶς εὐρίσκετο ἡ Μαρία. Ἐμείνα τότε μόνος μετὰ τοῦ κυρίου Χαμποβέρ, ὅστις, ἀφοῦ περιήλθεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν κήπον, μ' ἐπλησίασε λέγων, — Μικρέ μου φίλε, νομίζω, ὅτι τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ φροντίσωμεν, ἐὰν τὸ γεῦμα ἡτοιμάσθῃ.

Εἰσῆλθομεν λοιπὸν εἰς τὸ ἐστιατόριον προηγουμένου τοῦ Μαρκέσιου. Τὰ παραπετάσματα ἦσαν ἀνασυρμένα καὶ γλυκὺ φῶς ἐφώτιζε τὰ καθέκαστα τοῦ δωματίου, αἱ δὲ κεχυρωμένοι κερωνίδες τῶν εἰκόνων ἂν καὶ παλαιαὶ διέλαμπον ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου. Ὁ Μαρκέσιος ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα παρατηρῶν περὶ αὐτὸν, σταματήσας δ' ἐξαίφνης ἀπέναντι τῆς ἐστίας προσήλωσεν ἐπὶ τῆς μαγικῆς εἰκόνας τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπειτα στραφεῖς. — Γνωρίζεις, μοι εἶπε ζωηρῶς, πόθεν ἠγοράσθη ἡ εἰκὼν αὕτη;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε. . ., ὁ θεὸς μου τὴν ἠγόρασεν εἰς Δ. . . ἐπέβλισα ὄλος ἐρυθρὸς καὶ μετὰ τεταραγμένης φωνῆς.

— Ἐπίσης καὶ τὸ κάτοπτρον αὐτὸ καὶ τὰς μικρὰς κύμβας; ἐξηκολούθησεν ἐρωτῶν ὁ Μαρκέσιος.

— Νομίζω ναί, ἐξοχώτατε.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰσελθὼν ὁ Γερουσάκ τῷ εἶπεν,

— Συγχώρησόν μοι, ἀκριβέ μου Μάξιμε, τὸ γεῦμα δὲν εἶναι ἀκόμη ἑτοιμον, διότι ἡ γραῖα ὑπηρετριά μου ἠσθένησεν αἰφνιδίως.

— Λοιπὸν! ὑπηρετούμεθα μόνον μας, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Χαμποβέρ καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης. Νομίζεις ὅτι ποτὲ δὲν συνέβη καὶ εἰς ἐμὲ τὸ τοιοῦτον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐξορίας μου;

Ἡ τραπέζα ἐντούτοις ἦτο κάλλιστα ἐστρωμένη καὶ τὸ φαγητὸν ἐξαιρετὸν, χάρις εἰς τὴν Μάρω, ἣτις εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τῇ συνδρομῇ παλαιοῦ καὶ ἐξαιρετοῦ οἴνου τὸν ὅποιον ἐξετρέψωσα ἐκ τοῦ κατωγείου, οἴνου ἀξίου καὶ εἰς βασιλικὴν νὰ παρατεθῇ τράπεζαν. Ὁ Μαρκέσιος ἔτρωγεν ὀλίγον καὶ ταχέως, ἐξακολουθῶν νὰ ὁμιλῇ ὁ δὲ θεὸς μου, ὡς συνήθως, μὲ ἦσυχον ὄρεξιν καὶ τακτικὴν, ἣτις καὶ ἠύλησεν ἔτι μάλλον ἐκ τῆς χαρᾶς, ὅτι συνέτρωγε μετ' ἀγαπητοῦ φίλου. Ἐγὼ ὅμως τίποτε δὲν ἤγγιζον, διότι ἤμην καθ' ὑπερβολὴν τεταραγμένος ὡς ἐκ τῶν ἐρωτήσεων τοῦ Μαρκέσιου, αἵτινες προφανῶς ἀπεδείκνυον, ὅτι εἶχε γνωρίσει τὸ ἀξιολάτρευτον πρόσωπον τῆς εἰκόνας ἐκείνης, ἔμπροσθεν τῆς ὁποίας πρὸ ἐξ ἑβδομάδων ἔμενον εἰς ἔκστασιν, ὅτι ἐγίνωσκε ποία ἦτον ἡ γυνὴ ἐκείνη τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἀπηλλίσθη διὰ παντὸς νὰ μάρθω,

καὶ τέλος, ὅτι αὐτὸς μόνος ἠδύνατο νὰ μὲ πληροφορήσῃ περὶ ἐκείνου περὶ τοῦ ὁποίου ἐφλεγόμην ἐξ ἐπιθυμίας νὰ μάθω ἐν τῷ κόσμῳ ἄλλὰ πῶς νὰ τολμήσω νὰ ἐρωτήσω αὐτὸν ἴμόνος; Πῶς νὰ ἀρχίσω τοιαύτην ὁμιλίαν;

Αἴφνης ἐνῶ τρώγοντες ὀπωρικὰ συνδιελέγοντο περὶ πολιτικῶν καὶ παιδικῶν ἀναμνήσεων, ὁ θεὸς μου εἶπε πρὸς τὸν Μαρκέσιον,

— Ἀγαπητέ μοι Μαρκέσιε, καθ' ὅλον τὸν βίον σου μόνον εἰς σπουδαῖα πράγματα ἐνησχολήθης, καὶ νὰ νυμφευθῆς δὲν ἐσκέφθης ποτέ;

— Ἐξ ἐναντίας, ἀπεκρίθη ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν εἰκόνα· ἐμελλον νὰ νυμφευθῶ τὴν ὠραίαν ταύτην νέαν, τῆς ὁποίας ἔχεις τὴν εἰκόνα.

— Πῶς! Πῶς! Τὴν ἀνώνυμον ταύτην εἰκόνα; ἀνέκραξεν ὁ Γερουσάκ.

— Παράδοξος τῶνόντι σύμπτωσις, ἐξηκολούθησεν ὁ δὲ Χαμποβέρ, δὲν ἠλπίζον ποτὲ νὰ ἐπανιδῶ σήμερον τὸ ὠραῖον ἀντικείμενον τοῦ πρώτου ἔρωτός μου.

— Λοιπὸν, διηγῆτοῦ μας τὴν ἱστορίαν σου, εἶπεν ὁ Γερουσάκ· καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ νεανικῶν ἀναμνήσεων, χαίρω ὅτι εὖρες ἐδῶ τὴν ἀφορμὴν.

Ὁ Μαρκέσιος πικρῶς μειδιάσας ἀπεκρίθη. — Ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖς θέλω σοὶ διηγηθῆ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ βίου μου, ἐπειδὴ σήμερον δύναμαι ἀταράχως νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτῆς· θὰ σοὶ τὴν διηγηθῶ δὲ ὄχι πρὸς παραδειγματισμὸν σου, σοφὲ φίλε μου, ἀλλὰ πρὸς ὀδηγίαν τοῦ νέου τούτου, τοῦ περιπαθῶς θαυμάζοντος τὴν μνηστὴν μου, ὡσεὶ οἱ γοητευτικοὶ οὗτοι ὀφθαλμοὶ παρεῖσθον τὸ δηλητήριον των μέχρι τοῦ βήθους τῆς ψυχῆς του.

Κατεθουρήθην τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ἀκούσας διότι, μ' ἐφάνη ὅτι ὁ Μαρκέσιος ἐνεβάθηνεν εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῆς καρδίας μου· καὶ μικρὸς σπασμωδικὸς βῆξ ὑπῆρξε μόνη ἀπάντησίς μου· ὁ δὲ θεὸς ἀνοίξας καλῶς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του καὶ ἐστῆριξε τοὺς δύο ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, σημεῖον παρ' αὐτῷ βαθείας προσοχῆς.

— Ἄς μᾶς φέρουν τὸν καφέ ἐδῶ, καὶ ἀπόπεμψον τὴν Βαβελοῦ, ἐπανελάβεν ὁ Μαρκέσιος, διότι ἐπιθυμῶ ἐνώπιον τῆς εἰκόνας ταύτης νὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου.

Γ'.

Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἤρχιζεν νὰ νυκτῶνῃ ἦναι ψατὰ ἐκατέρωθεν τοῦ καθρέπτου διὸ κηρία, ἄτινα

φωτίσαντα τότε δλόκληρον τὴν εἰκόνα ἐζωογόνησαν τὰ ἐξησθημένα χρώματα καὶ ἐλάμπρυνον ἔτι μᾶλλον τὸ γοητευτικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, ὅπερ ὑπεμεϊδία ὡς ξανθὴ κεφαλὴ ἀγγέλου.

Ὁ Μαρκέσιος προσηλώσας τὰ βλέμματα ἐπ' αὐτῆς τὴν παρατήρησεν ἐπὶ μικρὸν ἔπειτα ὡσανεὶ προεμάντευσε τὴν μυστικὴν καὶ σφοδρὰν περιέργειάν μου εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμέ. — Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ἡ τῆς δεσποσύνης δὲ Μαλεπέρ, τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς τοῦ βαρῶνου δὲ Μαλεπέρ.

— Τοῦ τελευταίου; ἀνέκραξα. Καὶ κατόκει τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον πύργον τὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους κείμενον;

— Ναί, μικρὲ μου φίλε· εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον συνέβησαν, ὅσα μέλλω νὰ σοὶ διηγηθῶ συμβάντα, ἀπεκρίθη ὁ Μαρκέσιος. Ἐπειτα σιγήσας ἐπὶ μικρὸν ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς τὸν Γερουσάκ.

— Ἐνθυμῆσαι, φίλτατέ μοι Ὠμαῦ, ὅτι εἰς μίαν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν μου σοὶ ἀνήγγελλον, ὅτι ἄφινον τοὺς Παρισίους καὶ μετέβαινον εἰς τὰ Μεσημβρινὰ τῆς Γαλλίας;

— Ναί, κάλλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Γερουσάκ, ἦτον ἡ τελευταία ἐπιστολή σου χρονολογουμένη, ἂν δὲν ἀπατῶμαι καὶ χωρὶς νὰ σ' ἐλέγξω, πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, κατὰ τὸν μῆνα αὐγούστου τοῦ 1786.

— Ω! εἶσαι μοναδικὸς, φίλε μου, ὡς πρὸς τὸ μνημονικὸν, ἀνεφώνησεν ὁ Κ. Χαμποβέρ. Καὶ τῶν ὄντι μετὰ τὴν ἀξιολημνόμενον νόκτα τῆς 4 αὐγούστου ἦλθον εἰς τὰ μέρη ταῦτα· ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ σοὶ ἐξηγήσω τίνος ἕνεκεν ἀπεφάσισα νὰ ταξειδεύσω, καὶ πῶς οἱ ἐξ ἀρχαίας Νορμανδικῆς οἰκογενείας καταγόμενοι Χαμποβέρ εἶχον σχέσεις μετὰ τῶν Μαλεπέρ τῶν ἐκ Προβηγκίας. Πρὸ ἐκκτὸν ἐτῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πολέμων τοῦ Πεδεμοντίου, ὅτε τὸ στρατιωτικὸν σῶμα τοῦ στρατηγοῦ δὲ Τεσσὲ κατεῖχε τὰ παρακείμενα σύνορα, ὁ προπάππος μου Γουλιέλμος δὲ Χαμποβέρ ὑπερέτει εἰς τὸ σύνταγμα τῆς Ὀβέρνης μετ' εὐγενοῦς τίνος νέου ἐντοπίου, τοῦ βαρῶνου δὲ Μαλεπέρ, τοῦ ὁποῦ καὶ ἔγινε μετ' ὀλίγον φίλος καὶ συναγωνιστής. Εἶχον δὲ ἀμφότεροι νυμφευθῆ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τῶν δύο νεανίδας, αἵτινες συνοδεύσασαι αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκστρατείαν ἕως ἐδῶ, ἀπεσύρθησαν ὕστερον εἰς τὸν πύργον τῶν Μαλεπέρ, ὡς εἰς φρούριον ἀπόρητον. Πολλὰ μάχαι συνεκροτήθησαν μετὰ τὴν Γάλλων καὶ Πεδεμοντιῶν, οἵτινες ἐλεηλάτουν τὴν κάτω χώραν, εἰς μίαν δὲ τῶν συμπλοκῶν ἐπληρώθη καὶ ὁ Μαρκέσιος δὲ Χαμποβέρ, δύο λεύγας μακρὰν ἐκείθεν. Ἡ νεαρὰ αὐτοῦ σύζυγος ἔδραμε τότε εἰς τὸ στρα-

τόπεδον, καὶ κατόρθωσε νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν εἰς τὸν πύργον τοῦ Μαλεπέρ, ὅπου καὶ τὴν ἐπαύριον ἐξέπνευσε· μετὰ τινὰ δὲ χρόνον ἐφανεύθη καὶ ὁ βαρῶνος δὲ Μαλεπέρ ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Κ... Μετὰ τὸ διπλοῦν δὲ τοῦτο δυστύχημα ἔμειναν ἐξ ἀνάγκης αἱ δύο γυναῖκες· εἰς Μαλεπέρ κλεισθεῖσαι ὑπὸ τῆς καλυπτύσεως τὰ ὄρη ταῦτα ἐξ μῆνας κατ' ἔτος χιόνος, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἀπέκτησαν δύο υἱοὺς τὴν αὐτὴν ἡμέραν γεννηθέντας, τοὺς ὁποῖους καὶ ἐδάπτισαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ χωρίου· πρὸς ἀνάμνησιν δ' ἐφύτευσαν δύο μικρὰς πετελέας, δοῦσαι αὐταῖς τὸ ὄνομα τῶν νεογεννηθέντων, αἵτινες, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, κατεσχίζον ἄλλοτε δλόκληρον τὴν πλατείαν. Ὑπάρχουν ἄραγε εἰσέτι;

Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ἐγὼ μετὰ ζωρότητος· τὰς καλοῦσιν εἰσέτι ὁ Μαρκέσιος καὶ ὁ Βαρῶνος, ἀλλ' οὐδεὶς γνωρίζει διατί.

— Αἱ δύο χῆραι, ἐξηκολούθησεν ὁ δὲ Χαμποβέρ, διήλθον ὁμοῦ τὸ ἔτος τοῦ πένθους· συνεδέθησαν δὲ διὰ φιλίας εἰλικρινοῦς, ἥτις μὲ τὴν ζωὴν αὐτῶν ἔπαυσεν· ἀνέθεψαν διὰ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν τοὺς υἱοὺς των, οἵτινες καὶ ἐξηκολούθησαν μεταδίδοντες τὴν αὐτὴν φιλίαν εἰς τὰ τέκνα των. Μεταταῦτα ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποχωρισθῶσιν· ἀλλ' ἂν καὶ εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς οἰκομένης εὐρίσκοντο, διεκκοινοῦν ὅμως πάντοτε ἀμοιβαίως τὰ σπουδαῖα οἰκιακὰ αὐτῶν συμφέροντα, γράφοντες ἀλλήλοις κατὰ τὰς γενεθλίουσ ἡμέρας αὐτῶν ἐπειδὴ ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχῆς ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐνώσωσι τὰς δύο οἰκογενείας, ἀλλ' ἡ θεία Πρόνοια ἐφείνετο θέλουσα νὰ ἀναβάλῃ ἀδιακόπως τὰ σχέδια καὶ τὰς εὐχὰς των, διότι ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους γενεὰς οἱ δὲ Χαμποβέρ δὲν ἀπέκτησαν θυγατέρας, ὅσας δὲ εἶχον ἀποκτήσει οἱ δὲ Μαλεπέρ εἶχον ἀποθάνει νήπια. Ἦκουσα ταῦτα διηγούμενα κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, καὶ ἐγίνωσκον ἐπίσης, ὅτι ὁ τελευταῖος βαρῶνος δὲ Μαλεπέρ εἶχε τέλος ἀποκτήσει θυγατέρα, ἥτις εἶχε τὴν αὐτὴν μ' ἐμὲ ἡλικίαν. Ὅτε δὲ ἐπέστρεψα ἐκ τῆς μονῆς Chaise-Dieu, καὶ ὁ πατήρ μου μ' ἀνήγγειλε τὸν μετὰ τῆς δεσποσύνης δὲ Μαλεπέρ ἀρβανῶνα μου οὐδόλως ἐξεπλάγην. — Ἀκριβὸν μοι τέκνον, μὲ εἶπε, νομίζω ὅτι ἡ ἐνωσις αὕτη εἶναι καταάλληλος, διότι ἐμπεριέχει ὅλα τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα. Ἐγνώρισα τὸν βαρῶνον εἰς Παρισίους, ὅτε ἐνυμφεῖθαι τὴν χαρισιστάτην νέαν δεσποσύνην δ' Ἀρβλαῆ. Εἶναι ἐκ τῶν τοῦ μεσαιῶνος εὐγενῶν, ἀμαθῆς μὲν καὶ ἀπλοῦς τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ χαρακτήρος ἀκεραίου, τίμιος καὶ μεγαλόψυχος. Ἡ κόρη αὕτη εἶναι εἰ-

κοσμητὴς καὶ ἀρκετὴν περιουσίαν ἔχει, ἀλλὰ ὡραία δὲν ἤξεύρω ἂν ἦναι, θέλεις τὴν ἰδεῖν σὺ ὁ ἴδιος.

Ἐκ τοῦ μειδιάματος τοῦ πατρὸς μου λέγοντός μοι ταῦτα, ὑπώπτευσα ὅτι εὐάρεστον ἔκπληξιν μοὶ προητοίμαζεν, ὡς γνωρίζοντας ὅτι ἐντελεστάτης καλλονῆς ἦτον ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπερ. Ἐπειτα βλέπετε καὶ ἐκ τῆς εἰκόνης ὅτι δὲν ἠπατώμην.

— Πραγματικῶς ὡραία νέα, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς θεὸς μου ὑψόνων τὰ χονδρὰ βλέφαρά του με ὕψος χωρικοῦ θυμαζόντος ἀρχαῖον νόμισμα.

— Ἐφθασα ἐνταῦθα, ὡς σὰς προεῖπον, περὶ τὰ τέλη αὐγούστου, ἐπανελάβην ὁ Κ. Χαμποβέρ. Πρὸ ὀκτώ δὲ ἡμερῶν ἐκυλιόμην ἐντὸς ἀθλίας ταχυδρομικῆς ἀμάξης εἰς τὸν κοινορτὸν τῶν δημοσίων ὁδῶν ἀκόμη δὲ ἐνθυμοῦμαι τὸ αἶσθημα τῆς χαρᾶς μου εἰς τὴν θέαν τῶν πρασινοχρῶν τούτων ὁρέων, τῶν χλοερῶν κοιλάδων, καὶ τοῦ μουρμουρισμοῦ τῶν ὑδάτων, ὅστις πανταχόθεν ἠκούετο. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁδὸς δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ στενὴ μόνον ἀτραπὸς διὰ τὰ φορτηγὰ ζῶα. Ἀγῆσας τὴν ἀμαξάν μου εἰς Κ. . . ἐπροχώρησα ἔφιππος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τινος ὄρεοκόμου, φέροντος τὰ ἀναγκαῖα μου πράγματα. Ὁ ὄρεοκόμος οὗτος ἐλάλει τὴν Γαλλικὴν, ἐπειδὴ ὡς φαίνεται εἶχε ποτὲ ταξειδεύσει· μοὶ ὠνόμαζεν ὅσα χωρία διηρχόμεθα, διηγούμενος πὰ τοπικὰ συμβάντα. Ὅτε δὲ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ, τοῦ καλουμένου στενοῦ Μαλεπερ ἐστάθη ἐπ' ὀλίγον καὶ μοὶ ἔδεξε λίθον τινα ἐξέχοντα πρὸς τὴν ὁδόν. Ἴσως ὑπάρχει εἰσέτι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ καθίσματος.

— Ναι, βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ θεὸς μου. Ἐκεῖ ἀναπαύεται ἡ γραΐά μου ὑπέρετρια Μάρω, ὅταν πορευόμεθα τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν.

— Ἐπρόσμενον νὰ μοὶ διηγηθῆ ἡστρικόν τι συμβάν, ἐπανελάβην ὁ δὲ Χαμποβέρ, ἀλλ' ὁ ὄρεοκόμος μὲ εἶπεν ἀπλῶς. — Ἴδου, Κύριε, τὸ μέρος, ἔνθα ἡ θυγάτηρ τοῦ βαρῶνου ἀνεστάθη. . .

— Ποία θυγάτηρ; ἀνερώνησα. — Ἄ! ἐκείνη, ἥτις εἶναι τῶρα πλήρης ζωῆς καὶ υγείας. Σημειώσατε, Κύριε, ὅτι οὔσα ἐπταετὴς ἠσθένησε, καὶ ἀπέθανεν ὡς οἱ ἐπίλοιποι ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, καὶ ἀπέθανε τοσοῦτον ἐντελῶς, ὥστε ἔθεσαν αὐτὴν ἐντὸς φερέτρου καὶ διεθύνθησαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν, τὸ κοιμητήριον τῶν ἀρχόντων, ἵνα τὴν ἐνταφιάσωσιν. Ἄλλ' ὁπότε αἱ μεταφέρουσαι τὸ πτώμα κόραι ἐφθασαν ἐνταῦθα, ἀπέθεσαν τὸ φέρε-

τρον ἐπὶ τῆς πέτρας ταύτης, ὅπως ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον. Ὁ ἐφημέριος εἶχε παύσει τοὺς ψαλμούς του, ἕκαστος δὲ ἐτήρει σιωπὴν, ἦν μόνος ὁ θόρυβος τοῦ βέοντος εἰς τὴν φάραγγα ὕδατος διετάραττεν. Αἴφνης ἀσθενὴς φωνὴ ἠκούσθη, καὶ ἐγερεῖσα ἡ μικρὰ κόρη, διψῶ! εἶπε, ζητοῦσα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ρύακκα. Ἄμα εἶδον ταύτην ἀνασηκωμένην, φόβος μέγας κατέλαβε πάντας, ἐκτὸς τοῦ ἐφημερίου, ὅστις λαβὼν τὴν κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν ἐπανεφέρει ζῶσαν εἰς τὴν μητέρα της.

Ἐφρικίασα εἰς τὴν διήγησιν ταύτην· τρόμος μὲ κατέλαβεν, ὅτι ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀπολέσω τὴν ἄγνωστον μνηστὴν μου. Ἀκατανίκητος δὲ ἐπιβρόχῃ κατεῖχε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν φαντασίαν μου, τὴν πλήρη ἐρωτικῶν ὀνειροπολήσεων θαυμάζοντος μὲ εἶδος γοητείας καὶ ἐκστάσεως τὴν θέαν τῆς φύσεως· μ' ἐμέθυεν ἡ ἀγρία εὐωδία τῶν φυτῶν, τὸ μονότονον τῆς φύσεως, ὁ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δάσους ἐξερχόμενος ὑπόκωφος καὶ συγκεχυμένος θόρυβος, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ αὔρα ἦν ἀνέπνεον.

Ἐν αὐτῇ τῇ διαθέσει εὐρισκόμενος ἐφθασα εἰς Μαλεπερ. Ὁ πύργος οὗτος ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀρχαῖον φρούριον περιτριγυρισμένον ἀπὸ φοβερὰ τείχη καὶ ἐπάλξεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρχον κτισμέναι νέαι τινὲς οἰκοδομαί. Ὁ δὲ πύργος, ὅστις ὑψοῦτο ἐπὶ ἐνὸς βράχου ὀρθίου, εἰς τὸ χεῖλος κρηνοῦ, ὑπεκρύπτετο ἐκ μιᾶς νεωστὶ κτισθείσης προσόψεως, τὸ δὲ πτερούγιον τοῦ οἴκου εἶχε μετασχηματισθῆ εἰς μικρὸν ἀνθῶνα ἐκτεθειμένον εἰς ὄλους τοὺς ἀνέμους· ἀλλ' ὁ κλλωπισμὸς οὗτος οὐδόλως μετέβαλλε τὸν ἀρχαίτυπον χαρακτῆρα τοῦ ἀρχαίου φρουδαλικοῦ περιβάλου. Εἰς τὴν βόρρειον πλευρὰν ἦτον ἡ κυριωτέρα εἴσοδος, ἥτις εἶχε διατηρήσει τὴν ζοφερὰν καὶ πολεμικὴν πρόσοψιν τῶν κτιρίων τοῦ μεσαιῶνος. Πλατὺς χάνδαξ περιεκύκλου τὸ ὄχρωμα, ἡ δὲ θύρα ἦνοιγε μεταξὺ δύο πυργίων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὠχυρωμένα ἀκόμη μὲ τὰ μικρὰ τηλεβόλα των. Ἡ γέφυρα ἐσχηματισμένη ἦτο κατὰ τοὺς πολεμικοὺς χρόνους τῆς Προβηγκίας μὲ στερεωτάτας σανίδας πρὸ πολλῶν ὅμως χρόνων δὲν ἀνυψόνετο πλέον.

Ὁ ἥλιος ἦτο περὶ τὴν δύσιν του· ἀφιππεύσας ἐγὼ πρὸς τὴν γέφυραν ἔρριψα τὰς ἡνίας εἰς τὸν ὄρεοκόμον καὶ διεθύνθη μόνος ζητῶν τινα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, πρὸς ὃν νὰ ἀποταθῶ· διήλθον μίαν θολωτὴν δίοδον καὶ εἰσέδον εἰς εὐρυτάτην αὐλὴν περικυκλωμένην ὑπὸ ἀρχαίων κτιρίων, τῶν ὁποίων τὰ σταυροειδῆ παράθυρα ἦσαν κιντάκλειστα.

Οὐδείς ὅμως ἐφαίνετο, καὶ βαθυτάτη σιγὴ ἐπεκράτει, ὡσανεὶ ὁ πύργος ἦτον ἀκατοίκητος. Ἀφοῦ περιήλθον τὴν αὐλὴν ἐτόλμησα νὰ ὠθήσω θύραν τινα ἡμικυκλικήν καὶ εἶδον βαθυδαμάς ἐλικαιοειδούς κλίμακος, εἰς δὲ τὸν τοῖχον ὑπῆρχε κοίλωμά τι περιέχον τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου μὲ ἀνθη ἐστολισμένην. Ἀνέβην λοιπὸν ψηλαφῶν καὶ ἐπροχώρησα μέχρι μεγάλης τινοσ αἰθούσης, τοῦ πρώτου πατώματος, ὑπὲρπεπισμένης κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ἸΖ' αἰῶνος μὲ τάπητα τῆς Βεργάμης, μὲ εὐρυχώρους καθέδρας, μὲ χαλαρὰς λυχνίας ἐγκκολλημένας ἐπὶ τοῦ τοῖχου καὶ φορτωμένας μεγάλα κίτρινα κηρία, καὶ μὲ ἐστίαν ἐπιστεφομένην ὑπὸ πλατείας προβολῆς ὁμοιαζούσης πρὸς οὐρανὸν βασιλικὸν θρόνον, λύχνος δὲ ἔκκειεν εἰς μίαν γωνίαν τραπέζης, βίπτων ἀριστὸν φῶς, ὅπως διακρίνω ταῦτα πάντα. Ἡ αἰθουσα αὕτη ἐχρησίμειεν ὡς ἀντιθέλαμος δευτέρου θαλάμου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἠκούσθη λεπτὴ καὶ ὀξεία φωνὴ σκύλακος, ὅστις ὄσφρανθεις ἀναμφιβόλως τὴν παρουσίαν ξένου ὀλάκει μανιωδῶς. Ἐκρουσα ὀλίγον τὴν θύραν πρὸς ἀγγελίαν τῆς παρουσίας μου, καὶ παρευθὺς νεανίς τις χωρική φέρουσα πράσινην ἐσθῆτα καὶ ἐρυθρὰν καλύπτραν ἐπαρουσιάσθη· ἀλλὰ μὴ περιμείνας νὰ τῇ εἶπω τὸ ὄνομά μου ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν ἀνακράζουσα, δεσποσύνη Βωαναί! δεσποσύνη Βωαναί!

Ἐν τῷ ἄμα ἐράνη γυνὴ τις ἠλικιωμένη ὁπωσοῦν καὶ ἐνδεδυμένη ὡς αἱ ἀκόλουθοι σημαντικοῦ οἴκου, ἣτις καὶ πλησιάζασά με ἔκαμε μικρὰν ὑπόκλησιν, ὅτε δὲ τῇ ἀνήγειλα τὸ ὄνομά μου ὑπεμείδισαε δίδουσά μοι νὰ ἐνοήσω, ὅτι δῆθεν ἐγίνωσκω τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου μου καὶ μ' εἶπε μὲ προφορὰν ὄλων Παρισινήν,

— Κύριε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας· σπεύδω νὰ εἰδοποιήσω τὴν Κυρίαν Βαρονίδα.

Μετ' ὀλίγον τὰ δύο θυρόφυλλα ἠνοιχθησαν καὶ ἡ Βαρονίς ἡ ἰδία προσελθοῦσα μὲ εἶπε. — Σὰς ζητῶ, συγγνώμην, Κύριε δὲ Χαμποβέρ. . . διότι δὲν εὐρέθημεν κάτω, ὅπως σὰς ὑποδεχθῶμεν· ἀλλ' ἡ ἔλλειψις αὕτη προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι δὲν σὰς ἀνεμόμενον σήμερον.

Ἐζήτησα καὶ ἐγὼ συγγνώμην, ὅτι ἔφθασα ὀπῶτως ἀπροσδοκῆτως καὶ, προσκαλούσης με νὰ εἰσέλθω, προσέφερον αὐτῇ τὸν βροχιονά μου καὶ τὴν συνάδουσα εἰς τὸν θάλαμόν της. Ἀλλ' ὅτε ἔφθασα εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τῆς Βαρονίδος, τοσοῦτον κατεπλάγην ἐκ τῆς ἀντιθέσεως, ὥστε ἐξῆλθον ἐπ' ὀλίγον εἰπών,

— Εἶναι θαῦμα, Κυρία Βαρονίς· μεταφέρατε, βλέπω, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τούτου τὴν ἀθυσαν τῶν λαμπροτέρων παλατιῶν τῶν Βεργαλιῶν, ἢ τῆς συνοικίας τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ!

— Ἐ! τί νὰ γίνῃ, Κύριε, μ' ἀπεκρίθη ἀναστενάζουσα· κατῶρθωσα νὰ τοποθετηθῶ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ παλαιοῦ τούτου πύργου, καὶ ὅταν τὰ παραπετάσματα εἶναι χαμηλωμένα καὶ τὰ κηρία ἀναμμένα φαντάζομαι ὅτι εὐρίσκομαι εἰς Παρίσιον· ὅταν ὅμως προβάλλω τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὸ παράθυρον ἢ ἀπάτη ἐξαφανίζεται· ἀντὶ τῶν κήπων τοῦ Λουξεμβούργου βλέπω τὰς χωρικὰς γέγας καὶ πανταχόθεν ὄρη, βράχους καὶ δάση. Ἡ καυμένη ἢ μακαρίτισσα πενθερά μου Zorbin-Mandols, ἣτις εἶχε συζευχθῆ τὸν πατέρα τοῦ βαρῶνος ἔγραψεν, ὅταν ἀφίχθη ἐνταῦθα, τῷ θείῳ της Καρδινάλιῳ «Καλέ μου θεῖε, εἶδῶ μ' ἐκρέμασαν εἰς τὰ μετέωρα» καὶ νὰ σὰς εἶπω δὲν εἶχεν ἄδικον.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἤρχισεν νὰ γελᾷ ἐξαπλωθεῖσα κωχελῶς εἰς τὸν σκίμποδα αὐτῆς, ἀφοῦ μοι ἔδειξε νὰ λάβω τὴν πλησίον της θέσιν καὶ ἔλασεν ἐπὶ τῶν γονάτων της τὸ κυνάριον, τὸ ἐπιμένον ἀκόμη νὰ γογγύζῃ ὑποκώφως ἐναντίον μου. Ἡ βραονίς, μικρόσωμος καὶ βραδινὴ ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως νεαρά, δὲν καὶ εἶχεν ἀρχίσει νὰ παρακαμάζῃ ἢ ἐνδυμασία της, μολονεὶ ἀπρηχειωμένη, ἤρμοζεν ὅμως εἰς τοὺς λεπτοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου της, τοῦ ὁποίου τὸ ἐρυθρὸν καὶ ἡ πούδρα καθίστανον δροσερὸν ὡς ἑρπαιὸν οἰκογενειακὴν εἰκόνα· ἔφερε δὲ καθὸ μεγάλην κυρία κρᾶσπεδον πολυτελεῖς καὶ ὑποδημάτια μὲ πτέρνας μεγίστου ὕψους μὲ τὰ ὁποῖα ἐβάδιζε μετὰ πολλῆς εὐκολίας καὶ χάριτος. Παρατήρησα δὲ ταῦτα πάντα ὅχι μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, διότι ὁ νοῦς μου ἀλλαγῶ περιέπτατο, ἢ δὲ καρδία μου σφόδρα τεταραχμένη ἦτον· εἰς ἕναστον λεπτόν ἠκροάζομην καὶ ἐθεώρουν περὶ ἐμὲ ἐλπίζων, ὅτι ἐμελλε νὰ παρουσιασθῇ ἡ δεσποσύνη δὲ Μαλεπέρ, περὶ τῆς ὁποίας δὲν ἐτόλμων νὰ ἐρωτήσω, μήτε τὸ ὄνομα αὐτῆς νὰ προσφέρω.

— Ὁ Βαρῶνος εἶναι εἰς τὸ κυνήγιον κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐπανάλαθεν ἡ Κυρία δὲ Μαλεπέρ, ἀλλὰ ἐλπίζω ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἐντούτοις θὰ σὰς προσφέρω δροσιτικὸν τι, ὀλίγον οἶνον ἢ ὀλίγον νερὸν μὲ ζάκχαριν.

Τὴν εὐχαρίστημα, ἀλλ' αὕτη ἐπέμεινε. — Θὰ συμπίωμεν λοιπὸν τότε ἕνα καφφέ εἶπεν. Δὲν θέλετε ἀρνηθῆ βεβαίως καὶ αὐτὸν ἐλπίζω. Δεσποσύνη Βωαναί! φέρε τὸ τραπεζάκιον καὶ διάταξον νὰ ἐτοιμάσουν νερὸν βραστόν.

(ἀκολουθεῖ)